Jaargang 1 - nr. 6 - 10 december 2025

Monniken Schrift

Literair blad rond de RV-bijbel

HET DODE WOORD MAAKTEN ZE TOT SIERAAD

P. Blok schrijft in de catechismus-verklaring ‘In het Leerhuis’ (1975) dat de staat van de mens op weg naar de eeuwigheid onderzocht moet worden, dat daar geen uitstel in mag wezen, en men moet zich afvragen wat de ontzaglijke gevolgen van de diepte van de val zijn. (zondag 1)

Als iemand dat grote monster van de zonde voor jou heeft verslagen, dan ben je niet meer je eigen eigendom. P. Blok wijst erop dat je dan van een ander bent. Het is heel eenvoudig uit te leggen. Denk aan een moeder met haar kind. Zij heeft het kind bevrijdt uit de baarmoeder, en daarom is het haar kind. Natuurlijk is dat beeldspraak. Wij moeten zelf de zonde verslaan, ook al is dat door de kracht van God. Wij moeten het zelf doorleven, en dat is wat de bevindelijkheid is. Dat heeft verder niets met het oude zelf te maken, want dat moet sterven.

Het Woord zegt in Anderlech 3:18 : ‘Het Woord is beveiligd, werpt haar sieraden niet voor de zwijnen. Maar wat is het verschil tussen het Woord, de sieraden en de zwijnen ? De mensen weten het verschil niet eens.’

Het Woord is geestelijk natuurlijk, als een profetie, een vreemde tong, en de sieraden zijn dan de betekenissen, de waarden. Die mag men als geestelijke en innerlijke sieraden dragen, waarvan het boek Vuch zegt dat het geestelijke wapenen zijn. De vreze des Heeren is het sieraad, zegt Vuch. Het zijn dus afremmers, toetsers, en zij zonderen de mens af. (1:6)

Maar de mensen weten het verschil niet tussen het Woord, de sieraden en de zwijnen. Ze hebben het zwijn, het beeld van het vlees, tot Woord gemaakt. De letterlijke uitleggingen van het dode woord hebben ze zo tot sieraden gemaakt, waarmee ze elkaar onderdrukken. Dat is de gemakkelijke weg. Het zijn uiterlijke sieraden voor de vorm, geen geestelijke sieraden. Ze zijn tot vormendienst vervallen. Ze hebben het innerlijk versteend, de dieptes bedekt, een steen voor gerold.

Anderlech 5 zegt :

26. De zoon wordt uitgezonden na het Woord te hebben ontvangen, en het Woord leidt de zoon dan hierin.
27. Het is iets groots, de geheimenissen van de holen en de grotten.

Wij zien dan ook hoe het gaat wanneer Buli 1 zegt :

3. Zij zal Haar kinderen voeden met Haar Woord, en zij zal Haar kinderen roven uit de grote stad, en hen leiden tot de diepe wildernis, en veel krijgsgevangenen zal zij meevoeren.
4. En Zij zal de bronnen van Haar Woord openen, opdat Haar kinderen eeuwig leven zullen vinden.

Allereerst zal het Woord tot de zonen komen, opdat de zonen het ontvangen en geleid worden. De zonen zullen net als het Woord uitgezonden worden nadat ze het Woord hebben ontvangen. Zo komen zij tot de wildernis, zo wordt de grote stad tot een wildernis, zoals Buli 1 zegt :

1. Zij is in oorlog tegen de grote stad. Aan de grote rivier in de wildernis is zij.
Ziet, zij zal de grote stad tot een wildernis maken.
2. Zij zullen verantwoordelijk zijn voor hun zonden. En zij zullen loon ontvangen naar werken.

De zonen moeten het Woord brengen na het ontvangen te hebben, en zo moeten zij loon geven naar werken, zoals ze zelf ook loon naar werken hebben ontvangen.

Het komt aan op wachten, zoals Anderlech 4 zegt :

5. Ze konden niet wachten totdat de hemel zou spreken, dus ze maakten hun vlees maar tot het woord. Ze willen altijd antwoord.

Anderlech 1 zegt :

16. Het Woord is de baarmoeder van de hogere natuur.

Dit is dus iets wat tot de mens komt en wat de mens moet aanvaarden, en ook brengen. Het is iets wat de mens moet zoeken, en waarop de mens dient te wachten, want er zijn ook zoveel valse baarmoeders.

Wat een machtige belofte hebben wij in Buli 3:11 :

11. Voor eeuwig zal Zij hen die het Woord hebben leiden in alles wat ze doen.

Hoe komen wij dan tot het Woord ? Buli 2 geeft het antwoord :

5. Zij die Haar onderwijs hebben aangenomen zal Zij leiden tot Haar grote rivieren. En zij zullen drinken van de bronnen van Haar Woord.

Laten we beseffen dat deze grote rivieren ook door de stad gaan. Zij zijn gezonden tot haar zonen.

De Dromen van Niets

Aan zijn voorarm was een vlijmscherp hakmes bevestigd. Hij haalde er een paar keer goed mee uit. Het mes ging dwars door de keel van de leider van de straatbende. Hij had de keel met de punt van zijn mes geraakt, en hij hakte door de hele keel heen als in een flits. En toen nog een keer met de punt van de andere kant van het mes. Het was snel gedaan. De leider van de straatbende lag al snel op de grond in een plas bloed. Hij bleef ernaar kijken, het in zichzelf opnemende. Hij rende niet eens weg. Al snel waren er sirenes. Hij stond daar als onder hypnose, ook toen hij even later gearresteerd werd. Het leven op straat was niks. Het zou in de gevangenis veel beter zijn. Ook hij was de leider van een straatbende.

Hij dacht na over zijn daad, maar wist dat hij dit moest doen. Volgens hem was er geen andere weg. Hij had nog steeds een smaak van bloed in zijn mond. Het proefde bitter, maar voor hem had het ook een zekere zoetheid, want het betekende het einde van een tijdperk, van een lange strijd.

Zijn maten kwamen hem in de gevangenis opzoeken. Ze brachten allemaal spullen voor hem mee. Ze zouden hem er wel doorheen helpen. 'De politie wilde het niet doen, dus deed ik het zelf,' zei hij telkens. Zeven jaar de gevangenis in. De stad was blij dat hij het gedaan had. Nu waren ze eindelijk verlost. Het waren zeven lange jaren van grote terreur geweest voor de stad, en nu moest hij voor zeven jaar de gevangenis in om het te neutraliseren. Het viel voor hem nog wel mee. Hij had een veel langere gevangenis straf verwacht.

De eerste nacht in de gevangenis was vreemd geweest. Het was alsof hij hier thuis was. Zelfs de agenten zagen hem als een held, omdat hij Jejo had uitgeschakeld, de beruchte bendeleider die de stad zo lang had geterroriseerd. Zeven lange, zware jaren, die wel eeuwen leken te duren. Er moest wel een einde aan komen. Toen de zeven jaren voorbijwaren wilde hij niet weg, maar hij moest. Hij kreeg een huisje waar hij opnieuw kon beginnen. Op een nacht werd er op de deur geklopt. Het was een vroegere vriendin. Ze wilde iets voor hem voorlezen. Het was een gedicht.

Ze sprak : "Waarom zijn de tijden zo snel voorbij ? Wat wij hadden was maar een zucht en flits. Ik draag het met mij mee, maar het wordt steeds kleiner, totdat het zal komen als een baby van het niets."

"We kunnen niet met elkaar, Sara," sprak hij. "Dat heb je mooi verwoord."

"Ik ga maar weer eens," sprak ze. Hij ging naar bed en dacht na over alles. Alles was inderdaad zo snel gegaan. Met Jejo had hij afgerekend, en die herinnering zou ook steeds kleiner worden.

De dag erna ging hij de stad in. Weer kwam hij Sara tegen die daar ergens op een bankje zat. Hij keek haar aan en zij keek naar hem. "Mooi weertje, hè ?" zei hij.

"Ja, dat wel," zei ze.

"Dat wel ?" vroeg hij. "Dat klinkt alsof de rest niet zo mooi is."

"Daarom was ik ook bij je," zei ze. "Ik wist dat je net uit de gevangenis was gekomen, dus ik dacht dat jij me misschien wel zou begrijpen."

"Het ontging me," zei hij. "Wat is er aan de hand ?"

"De baby," zei ze, "de baby van het niets. Het is onze zoon."

Hij trok zijn wenkbrauwen op. "Dat geloof je toch zeker zelf niet, hè, Sara ?" sprak hij. "Dat was een gedicht, iets symbolisch. Het is niet echt."

"Dat zei ik ook," sprak ze. "De baby is niet echt, en dat is ook het probleem."

"Sara," zei hij. "Stop eens met die filosofische onzin. Hier komen we toch ook niet verder mee ?"

"Het is verdriet," sprak ze.

"Ja, maar we konden niet met elkaar," sprak hij. "Het zou alleen maar nog meer verdriet opleveren."

"Herinner je je Jejo ?" vroeg ze.

"Ja, natuurlijk, wie niet ?" sprak hij geirriteerd.

"Ik heb ook een baby van het niets met hem," sprak ze.

"Iedereen wist dat je een hoer was, Sara," sprak hij, "ik kijk er niet van op."

Sara begon te lachen. "Het is niet echt," grinnikte ze, "en de baby ook niet. Je moet niet alles geloven." Toen rende ze lachend weg.

"Trol !" riep hij haar na.

De volgende dag kwam hij haar weer tegen. Ze was nog wel bedroefder dan de vorige keren, en ze was helemaal in het zwart. "Sara toch," sprak hij. "Zeg, wees nu eens eerlijk en zeg me wat er aan de hand is."

"Okay," zei ze. "Ditmaal zal ik duidelijker zijn, maar niet in paniek raken, okay ?"

Hij knikte.

"Herinner je je wat ik zei over Jejo gisteren ?" vroeg ze.

Hij knikte weer.

"Ik had het over babies van niets, en ik ben blij," zei ze.

Hij trok zijn wenkbrauwen op en staarde naar haar.

"Blij om wat ?" vroeg hij.

"Nou," zei ze, "gewoon blij dat het geen echte baby was."

"Wat bedoel je Sara ?" vroeg hij traag.

"Hij heeft het geprobeerd ...," sprak ze.

"Geprobeerd ?" vroeg hij verbaasd.

"Ja, gedwongen," zei ze. "Hij heeft me ... Laat maar." Toen liep ze weg. Hij rende achter haar aan en greep haar jas. "Zeg het me," zei hij.

"Ik ben één van de velen. Ik ben blij dat ik nog leef, en nee, ik heb nooit iets met hem gehad. Hij heeft me ..." sprak ze.

"Waarom heb je me dat nooit eerder verteld ?" vroeg hij.

"Ik kon het niet," sprak ze. "Ik mocht het niet van hem, anders zou hij me ... Laat maar."

"Ik weet genoeg," zei hij bitter, "die vuilak."

"Wees in vervolg voorzichtig met wie je een hoer noemt," sprak ze. Toen liep ze weg.

"Sara !" riep hij. Hij rende achter haar aan, maar zij rende ook. Ze rende door het drukke verkeer, maar daar waagde hij zich niet aan. Hij wachtte bij het stoplicht, en ging toen het groen was de drukke weg over. Hij zag haar rennen naar het metro station. "Waarom doe je nu zo ?" riep hij.

Toen hij aan was gekomen bij het metro station zag hij haar net in de metro stappen, en die reed toen ook direct weg.

"Wat moet je nu met zoiets ?" zei hij tegen zichzelf, en ging naar huis.

Die nacht had hij een droom over de babies van niets. Ze waren opgegroeid en terroriseerden de stad. De babies van niets waren nu tot iets geworden. En zoals gewoonlijks was de politie nergens te bekennen, en moest hij het allemaal in zijn eentje opknappen en kwam daardoor de gevangenis in. Hij was blij toen hij weer wakker was, dat het allemaal maar een droom was, de dromen van niets.